

DIUMENGE I D'ADVENT (C)

Homilia del P. Ignasi M. Fossas, prior de Montserrat

2 de desembre de 2018

Jr 33, 14-16; Ps 24, 4-5.8-9.10.14 (R.: 1b); 1 Te 3, 12; 4, 2; Lc 21, 25-28. 34-36

Els evangelis dels darrers diumenges, i el d'avui mateix, anuncien dues veritats de la fe cristiana que són també una bona notícia. Em refereixo a la fi del món i al judici final. Són realitats que superen la nostra capacitat de comprensió però que tanmateix formen part de la revelació. En parla la Bíblia i en va parlar Nostre Senyor Jesucrist.

L'expressió "la fi del món" posa l'accent en el final de la realitat present, del món i de la història tal com els coneixem. És com dir-ho en negatiu, mirant cap enrere, cap allò que s'acaba definitivament perquè és caduc i és imperfecte. La Sagrada Escripura i Jesús mateix en parlen amb termes apocalíptics, amb un estil que ens impressiona i ens pot semblar estrany. Sentíem a l'evangeli d'avui que el Senyor Jesús deia, referint-se a això: *Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por ...perquè fins l'estelada del cel trontollarà.* Serà el moment de la manifestació gloriosa del Crist: *Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat.* Aquesta segona vinguda de Crist comportarà la resurrecció dels morts, el judici final i la plenitud del Regne de Déu, és a dir una "renovació misteriosa, que transformarà la humanitat i el món", i que la Sagrada Escripura anomena "el cel nou i la terra nova" (2Pe 3, 13) (CEC 1043). Per tant, per subratllar que forma part de la bona notícia cristiana, també podem parlar de la fi del món, amb un to més positiu, com de l'esperança del cel nou i de la terra nova. En aquest "univers nou" (Ap 21, 5), que també podem anomenar la Jerusalem celestial, Déu tindrà la seva estança entre els homes. "Ell eixugarà tota llàgrima dels seus ulls i la mort ja no existirà, ni tampoc planys, ni clams, ni penes no existiran més, perquè les coses d'abans han passat" (Ap 21, 4) (CEC 1044).

Juntament amb aquesta veritat hi ha la del judici final. Un judici pot formar part de la bona notícia només si el jutge és Déu i l'advocat defensor és Jesucrist. Només Déu és el jutge final i definitiu de la humanitat i de la història, mentre que els judicis que fem els homes –ho sabem prou bé– són sempre ambigus i penúltims. Els cristians, amb tot, anunciem als nostres contemporanis que davant el Crist, que és la Veritat, serà posada al descobert, definitivament, la veritat sobre la relació de cada persona amb Déu. El judici final revelarà, fins a les últimes conseqüències, allò que cadascú haurà fet de bé o haurà deixat de fer durant la seva vida terrenal (CEC 1039). Déu Pare, pel seu Fill Jesucrist, pronunciarà aleshores la paraula definitiva sobre la història. Llavors coneixerem el sentit últim de tota l'obra de la creació i de tota l'economia de la salvació, i comprendrem els camins admirables pels quals la seva Providència haurà conduït totes les coses cap al seu últim fi. El judici final revelarà que la justícia de Déu triomfa de totes les injustícies comeses per les seves criatures i que el seu amor és més fort que la mort (CEC 1041).

Com deia al començament, l'esperança del cel nou i la terra nova, amb la fi del món i el judici final, són realitats que ens superen i que estimulen la imaginació humana fins a donar lloc a produccions artístiques de gran valor que, però, no sempre en reflecteixen fidelment el contingut. Més aviat en subratllen els aspectes més esfereïdors.

La manera com ho expressa la pregària de l'Església, en canvi, és joiosa i esperançadora. Aquest matí, per exemple, a Laudes, cantàvem una antífona que descrivia la segona vinguda del Senyor Jesús amb tons poètics i lluminosos: *Els puigs i les serralades cantaran lloances davant de Déu i tots els arbres del bosc l'aplaudiran, perquè Déu sobirà vindrà a establir per sempre el seu regne, al·leluia* (ant. 2 Laudes Diumenge I d'Advent).

En qualsevol cas, hi ha dues coses fonamentals sobre la fi del món, o si es vol sobre l'esperança del cel nou i la terra nova, i sobre el judici final, que convé tenir ben clares. La primera és que totes dues són obra de Déu. Ell és qui fa noves totes les coses, qui dóna sentit als esdeveniments i qui vindrà a judicar els vius i els morts (com direm tot seguit en la professió de fe). Tot això li corres-

pon a Ell, i no a cap criatura seva. I, com a conseqüència d'això, la segona cosa és que només Déu-Pare coneix el dia i l'hora. Nosaltres, com diu el concili Vaticà II (GS 39, 1), "ignorem el temps de la consumació de la terra i de la humanitat, no sabem tampoc de quina manera l'univers serà transformat" (CEC 1048). Crec que convé insistir en aquests punts perquè una de les formes més greus d'idolatria és quan l'home vol ocupar el lloc de Déu. I aquí podria passar que, massa preocupats per la manera de representar o d'imaginar-nos aquestes realitats de fe, ens oblidéssim que hi ha la possibilitat que els éssers humans, ja sigui individualment o bé com a col·lectivitat, podem precipitar o provocar la fi del món, o ens podem constituir en jutges últims i definitius del nostre proïsme. I això seria un error molt més greu que el d'equivocar-nos a l'hora d'imaginar com seran les realitats últimes.

Que l'Advent ens ajudi a vetllar amb esperança i amb esperit de conversió, per tal que sapiguem deixar en mans de Déu la consumació del món i de la història, la renovació misteriosa del món i de la humanitat, la creació d'un cel nou i d'una terra nova. Amén.